

Van de voorzitter

Zaterdag 20 oktober 2018 hopen we in de Bethelkerk te Lunteren de achtste Toogdag van onze Mannenbond te houden. Sinds de oprichting van onze landelijke bond is het aantal verenigingen dat zich bij ons aangesloten heeft, in aantal toegenomen, dat is waarschijnlijk een van de redenen van het toenemende aantal bezoekers van onze toogdag. We hopen dat deze trend zich in de toekomst zal voortzetten. Echter ondanks deze toename zien we toch lang niet ieder lid van de plaatselijke mannenverenigingen op onze dagen in Lunteren. Ook hen willen we samen met de trouwe bezoekers van harte uitnodigen om als het de omstandigheden toelaten te komen. Ook anderen, die geen lid zijn van de plaatselijke mannenvereniging en dames willen we graag op onze toogdag begroeten.

Dit jaar komen we samen rond het onderwerp: 'Leven van de hoop'. De Bijbelse hoop, wordt ook wel de zuster of de dochter van het geloof genoemd. Een onderwerp dat zeker wel in de tijd waarin zo velen leven bij het hier en het nu, onze aandacht vraagt voor de toekomst die is weggelegd voor allen die Gods Naam ootmoedig vrezen.

Daarom wordt u van harte uitgenodigd om u samen met ons te verdiepen in de zaken die ons met het oog op ons heil en ter versterking van het geloof aangereikt worden vanuit Gods Woord. De Heere geve ons samen met u een gezegende dag tot eer van Zijn Naam. Deo Volente.

Ds. J.C. den Toom

Leven van de hoop

K. van den Herik (secr.)

'Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet. Want door hetzelfde hebben de ouden getuigenis bekomen.'

Voor christenen is het leven een reizen in den vreemde, onder gebrek, smaad, vervolging, lijden en nood; een levensreis waarvan het uitnemendste is moeite en verdriet. Een tocht door een vreemd land, op weg naar hét Vaderland. Slechts gasten en vreemdelingen. Gegaan door de enge poort, op de smalle weg die ten leven leidt. De weg van de pelgrim is een weg van Christus uit naar Christus toe. Vanuit Christus door het geloof, naar Christus heen in dé hoop, door lijdzzaamheid.¹

Uit het geloof in het Evangelie straalt het voorwerp van de hoop, de eeuwige heerlijkheid. De kern en het middelpunt van het Evangelie is de Heere Jezus Christus Zelf. Daarom is Hij alleen onze hoop. Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. In het geloof bezitten christenen hetgeen in de hoop verwacht wordt. Geloven is hebben, hopen is bezitten in de hemel. Levenshouding en levensverwachting, innerlijke hoop en hetgeen gehoopt wordt zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Christenen heffen het hart op uit deze wereld. De hoop roept hen op uit deze wereld om het hart op te heffen tot dé levende God.

Deze levende hoop kenmerkt christenen in het weerbarstige maatschappelijk en kerkelijk leven, én die onderscheiden zich daarmee van hun medereizigers. De hoop, het uitzien, het geduldig verwachten, het spanningsvol uitzien naar de toekomst... houdt hun hoofd omhoog en zo wordt het vaak ingekeerde leven weer opgeheven boven en buiten zichzelf en gericht op Christus in Zijn toekomst.

Paulus spreekt over zijn persoonlijke hoop in Filippenzen 1:20 'Volgens mijn ernstige verwachting en hoop, dat ik in geen zaak zal beschaamd worden, maar dat in alle vrijmoedigheid, gelijk te allen tijd, alzo ook nu, Christus zal groot gemaakt worden in mijn lichaam, hetzij door het leven, hetzij door den dood.' Op de tegenwerping: Vanwaar komt die kennis? antwoordt Calvijn: 'Uit de hoop, want daar het zeker is, dat God allerminst onze hoop wil omverwerpen, zo mag de hoop zelf niet twijfelachtig zijn.' Gods Woord tekent ons dé oprechte christen als iemand die leert omhoog te kijken, omdat hetgeen hij geduldig voor de toekomst verwacht van de God der hoop komt, vanuit de handen van de Heere Jezus Christus Zelf, Die aan de rechterhand van Zijn Vader is. Maar zonder God is zonder hoop. Ons ijdel hopen houdt geen stand, als de wind des doods gaat blazen; deze hoop was geen levende hoop.

Leven van de hoop is het merg van het christelijke leven. Derhalve heeft het bondsbestuur gemeend dit onderwerp te overdenken op de jaarlijkse Toogdag 2018. Ter inleiding worden er D.V. twee referaten gehouden. Het ochtendreferaat wordt uitgesproken door ds. A. Vlietstra en gaat over het leven van de hoop in de prediking, terwijl het middagreferaat over het leven van de hoop in het persoonlijke leven gaat en door ds. N. den Ouden wordt uitgesproken.

¹ Gedachtegoed ontleend aan ds. I. Kievit.

Herdenken, waarom...?

De Mannenbond is gevraagd iets te schrijven over 'Herdenken, waarom...?' van de Nationale Synode, gehouden in de oude waardevolle stad aan de Merwede.

Als we over de Synode van Dordrecht spreken, hebben we het over de Nationale Synode 1618-1619¹.

Het is goed te weten dat er in 1574 ook een Synode in Dordrecht is geweest. Dat was echter geen nationale, maar meer een provinciale Synode. Toch iets meer dan dat want er waren twee gewesten vertegenwoordigd: Holland en Zeeland. Deze Synode is van grote betekenis geweest voor de organisatie en de uitbouw van de Gereformeerde Kerk in Nederland.

Op de Nationale Synode van 1618-1619 is o.a. gesproken over de leergeschillen met de Remonstranten en is de eerste aanzet gegeven om te komen tot de Statenvertaling. Door middel van de Synode te Dordrecht is de gereformeerde leer van de reformatie in ons land herbevestigd. Het zou een grote zegen zijn wanneer wij allen persoonlijk en alle kerken in ons land hierbij leven. We beschouwen dé gereformeerde leer, zoals verwoord in de Catechismus en de Nederlandse Geloofsbelijdenis en zoals door de Dordtse Synode bevestigd en nader verklaard is in de Leerregels, in overeenstemming met de Heilige Schrift.

Op ons rust de taak en de roeping deze gereformeerde leer en belijdenis door te geven aan het volgende geslacht. Niet dat men bij een leer welgetroost kan leven en sterven, maar wel bij een levende belijdenis van deze gere-

formeerde leer. Door de eeuwen heen hebben de vaders hierbij geleefd en ze hebben op de Heere God vertrouwd voor tijd en eeuwigheid; én naar hun vermogen het nageslacht daarin onderwezen...!

Toen ds. Schotsman zijn 'Erezuil ter gedachtenis van de voor tweehonderd jaar te Dordrecht gehouden Nationale Synode' schreef, waren er mensen die aan Dordt géén boodschap meer hadden. De liberale machthebbers spraken van een 'Schandzuil': Hoe durfde iemand die het 'evangelie des vredes' moest verkondigen de orde en rust in de kerk te verstoren door aan te dringen op gehoorzaamheid aan Schrift en belijdenis. Prediker leert ons: Hetgeen er geweest is, hetzelfde zal er zijn, en hetgeen er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon.

Laten we daarom de Nationale Synode 1618-1619 herdenken als een bijzondere leiding Gods met Zijn kerk in ons vaderland. En laten we aan onze kinderen, het navolgende geslacht, dé gereformeerde leer doorgeven. Want de gereformeerde belijdenis, daar kunnen we bij leven, daar kunnen we bij sterven. De belijdenis van de vrije genade Gods, van dé rijke Christus voor de arme zondaar, opdat de Drie-enige God verheerlijkt wordt.

¹ Gedachtegoed ontleend aan o.a. ds. A. Vroegindeweij.